

STEM: EN EUROPÆISK HISTORIE

10 valg, der formede
vores verden

UDSTILLING

DA

STEM: EN EUROPÆISK HISTORIE

10 valg, der formede
vores verden

UDSTILLING

STEM: En europæisk historie.
10 valg, der formede vores verden.
Udstilling

Team:

Martí Grau Segú, kurator
Inês Nauwelaers, kuratorassistent
Debora Righetti, projektledeelse

Med tak til:

Vladimir Čajkovac, Rocío del Casar Ximénez, Hans De Waegeneer, Christine Dupont, Óscar Fontao Regueira, Vasileios Galanakos, Yann Guillard, Clodagh Hourigan, Albrecht John, Philippe Le Guen, Nathalie Minten, Audrey Mottier, Elisabete Petim, Philippe Peyredieu du Charlat, Maria Teresa Pollastro, Véronique Recher, Frédéric Tadino, Jean-Baptiste Teresa, Josette Torres, Tatiana Tumashik og gymnasiet Viollet-le-Duc (Villiers-Saint-Frédéric, Frankrig).

Et projekt iværksat af Europa-Parlamentet, udført i fællesskab af Huset for Europæisk Historie (Jean Monnet-Husets tjeneste) og Parlamentarium.

Foto på omslaget: 1984 Europaparlamentsvalg i Frankrig.

© Den Europæiske Union

Table of Contents

Formål	7
Indledning	8
<i>Demokratiets udbredelse i Europa gennem tiden</i>	<i>8</i>
<i>Arkitekterne bag den europæiske enhed og ønsket om et direkte valgt Europa-Parlament</i>	<i>10</i>
10 valg, der formede vores verden	13
1979	
To ophavskvinder på den første dag i det direkte valgte Europa-Parlament	14
1984	
Valg til et Europa-Parlament med mere styrke	16
1989	
Skabelsen af en ny union efter den kolde krig: Valg i et betydningsfuldt år	18
1994	
Maastrichttraktatens nye Europa er undervejs	20
1999	
Velkommen til euroen	22
2004	
Et genforenet Europa stemmer efter den store udvidelse	24
2009	
I skyggen af finanskrisen	26
2014	
Kommissionens formand udnævnes i henhold til de nye bestemmelser i Lissabontraktaten	28
2019	
Folket er tilbage	30
2024	
Det kommende valg: Et afgørende vendepunkt?	33

Formål

I juni 2024 skal borgere fra alle EU's medlemslande til stemmeurnerne for at vælge deres repræsentanter i Europa-Parlamentet.

Det bliver den tiende gang, at et sådant valg afholdes. Det første direkte valg til Parlamentet fandt sted i 1979. Det er en passende anledning til at reflektere over, hvordan Europas overnationale demokrati har udviklet sig – fra tilblivelsen af demokratisk deltagelse på kontinentet til den gradvise opbygning af et ægte europæisk statssamfund.

Denne tidsrejse er ikke kun en mulighed for at stifte bekendtskab med fortiden. Den kan også hjælpe dig med at træffe et oplyst valg, når du skal stemme. Demokratiet er afgørende – det samme er din medbestemmelse.

Indledning

Demokratiets udbredelse i Europa gennem tiden

Europa er nået langt, med hensyn til hvordan demokratiet har udviklet sig. I nogles øjne har dette demokrati rødder i det klassiske Athen. For andre er frihederne i den moderne tidsalder fundamentalt forskellige fra den antikke verdens, fordi de gælder for et helt samfund snarere end blot en del af det. Mens demokratiet i antikken blev anset for foreneligt med at fratage store grupper af mennesker stemmeretten, understreger oplysningstidens mest avancerede idéer, at demokrati skal være inkluderende.

Denne smukke tanke er dog ofte blevet anvendt mere i teori end i praksis. Siden slutningen af det 18. århundrede har demokratiets fremskridt været forbundet med andre vigtige sager på vejen til større lighed – fra afskaffelsen af slaveriet til udbredelsen af borgerrettigheder for både mænd og kvinder. Demokratiet fik en større og større berettigelse i løbet af det 19. århundrede, men det måtte stadig eksistere side om side med autokratiske regimer. Selv om multilateralisme mellem autokratiske regimer muliggjorde varig fred mellem nationer ved flere lejligheder (Münster/Osnabrück i 1648, Utrecht i 1713 og Wien i 1815), skete det i sidste ende på bekostning af folkets kamp for flere borgerrettigheder, som man så under den undertrykkelse, der fulgte efter Wienerkongressen i 1815. Efterhånden som det 19. århundrede skred frem, skabte indførelsen af folkeretten og oprettelsen af bredere, stabile internationale organisationer betingelserne for international udbredelse af de demokratiske standarder, som nogle lande allerede afprøvede inden for egne grænser. Verden var klar til et paradigmeskifte, hvor demokratiske værdier skulle blive de førende i internationale systemer. Desværre måtte Europa vente på eftervirkningerne af endnu en krig – Første Verdenskrig – før de fleste af dets lande blev demokratier.

Nu om dage er det tydeligt, at intet valg er fuldt ud demokratisk uden almindelig valgret. I Europa blev de første almindelige valg afholdt i begyndelsen af det 20. århundrede, primært i skandinaviske og andre nordeuropæiske lande. I resten af Europa tog det flere steder lang tid, før kvinderne fik valgret. I Schweiz blev den først en realitet i 1970'erne, mens den i Spanien og Tyrkiet blev indført i 1930'erne. Samtidig med det liberale demokratis storhedstid blev dets største trusler sluppet

En finsk kvinde, der stemmer ved parlamentsvalget i 1907.

© Offentligt eje.

løs: Nazismens og stalinismens fremgang bundede i deres kritik af udbredelsen af individuelle friheder. De demokratiske valgs lange udvikling er således også historien om, hvordan de omfatter nogle af samfundets vigtigste sager: kvinders rettigheder, rettighederne for dem uden stemmeret og fremme af international fred. Sidstnævnte især efter Anden Verdenskrig og takket være arkitekterne bag den europæiske enhed.

Arkitekterne bag den europæiske enhed og ønsket om et direkte valgt Europa-Parlament

Efter Anden Verdenskrig var der en stærk fornemmelse af, at den manglende europæiske enhed i mellemkrigstiden havde været en af hovedårsagerne til fredens og demokratiets sammenbrud. Ved udarbejdelsen af Schumanerklæringen i 1950 fandt Jean Monnet en måde at forbinde fred, demokrati og europæisk enhed på. Jean Monnet lagde ikke blot fundamentet til et teknokratisk Europa. I de følgende årtier arbejdede han utrætteligt for at demokratisere de europæiske institutioner ved at være fortaler for direkte valg til Europa-Parlamentet.

Arbejdet fandt primært sted i Aktionskomitéen for Europas Forenede Stater. Derfor førte arbejdet for fred til det mest ambitiøse demokratiske projekt på verdensplan: overnationalt valg i Europa. Siden 1979 har direkte demokratiske valg til Europa-Parlamentet styret vores kontinents skæbne gennem folkets deltagelse og institutionernes øgede magt.

Som på mange andre områder havde fællesskabets grundlæggere lige fra starten arbejdet sammen for at parlamentariserer det europæiske enhedsprojekt: Den tidligere belgiske premierminister Paul-Henri Spaak, der arbejdede tæt sammen med Jean Monnet, blev den første formand for Den Fælles Forsamling for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab i 1952. Han blev efterfulgt af den tidligere italienske premierminister Alcide De Gasperi i 1954. De tre mænd stolede på, at Forsamlingen ville gøre den begyndende europæiske institutionelle opbygning mere overnational.

Der blev oprettet yderligere to europæiske fællesskaber i 1958: Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Euratom. Den mand, der offentligt havde godkendt og præsenteret Monnets plan for et forenet Europa, den tidligere franske premierminister og udenrigsminister Robert Schuman, blev formand for den nye lovgivende forsamling, der samlede repræsentanter for alle tre fællesskaber: Den Europæiske Parlamentariske Forsamling.

Robert Schuman i Den Europæiske Parlamentariske Forsamling i anledning af 10-årsdagen for Schumanerklæringen. 10. maj 1960.

Europaparlamentsvalget i Italien i 1984
© European Union

10 valg, der formede vores verden

1979

To ophavskvinder på den første dag i det direkte valgte Europa-Parlament

---

Det første direkte valg til Europa-Parlamentet fandt sted efter en lang kamp. I midten af 1970'erne gjorde den europæiske enhed fremskridt: Det Europæiske Fællesskab blev udvidet for første gang, det europæiske monetære samarbejde begyndte, og Det Europæiske Råd blev oprettet. For en ophavsmand som Jean Monnet var det første direkte valg til Europa-Parlamentet en anledning til at indstille hans utrættelige indsats og gå på pension, idet han var overbevist om, at en ny generation af demokratisk valgte ledere ville fortsætte arbejdet, hvor han slap.

I juni 1979 gik borgerne fra de ni medlemslande til stemmeurnerne. Valgkampagnen havde givet anledning til en ny billedtradition – plakater, TV-reklamer og marketing – der understregede den fælles beslutningstagning. Valgdeltagelsen var på ca. 62 %.

To kvinder stod ved roret på det nye Parlaments første dag. Det blev først ledet af dets ældste medlem, Louise Weiss, som havde været en ivrig fortaler for europæisk enhed og forkæmper for kvinders rettigheder siden 1920'erne og nu satte kronen på værket. Weiss gav stafetten videre til den første demokratisk valgte formand for den europæiske lovgivende forsamling, Simone Veil, en tidligere fransk minister. Hun havde overlevet holocaust og kæmpede for kvinders reproduktive rettigheder. Efter ophavsmændenes arbejde i halvtredserne tog Europas ophavskvinder nu over!

I anden del af valgperioden, der begyndte i 1982, var nederlandske Piet Dankert formand.

*Louise Weiss hilser på Simone Veil, der er blevet valgt som Europa-Parlamentets formand.
17. juli 1979.*

1984

Valg til et Europa-Parlament med mere styrke

Valget gav Europa-Parlamentet en ny demokratisk legitimitet, men det havde stadig kun begrænset magt. Mange mennesker var utilfredse med denne situation, og flere frimodige parlamentsmedlemmer forsøgte straks at presse på for forandring, hvis ikke gennem lovgivning, så i praksis. En udvidelse af kammerets budgetbeføjelser blev f.eks. et middel til at påvirke et stigende antal politiske områder. Blandt disse politiske forkæmpere var Altiero Spinelli, der havde været fortaler for europæisk enhed siden 1940'erne.

I 1941, mens han var fængslet på den lille ø Ventotene, havde han og en række andre modstandere af fascismen udarbejdet et manifest for et føderalt Europa. Mens krigen rasede omkring dem, stod det klart, at det internationale system ikke kunne vende tilbage til, hvad det havde været, når Anden Verdenskrig var forbi. Senere blev Spinelli medlem af Europa-Kommissionen, og han stillede op som kandidat til Parlamentet i 1979. Som leder af Krokodilleklubben, opkaldt efter den restaurant, som klubben mødtes på i Strasbourg, fremsatte Spinelli et udkast til traktat om oprettelse af en Europæisk Union – en føderalistsindet tekst, som blev vedtaget af Europa-Parlamentet i februar 1984. Der var meget på spil ved det forestående valg.

Det var også første gang, at der var valg til Europa-Parlamentet med Grækenland som fuldgyldigt medlemsland. Valgdeltagelsen blev på 59 %, og franske Pierre Pflimlin blev valgt som formand. Han blev dermed den første tidligere premierminister i et medlemsland, der blev leder af Europa-Parlamentet. Charles Henry Plumb fra Storbritannien var formand fra 1987. Eftersom Spanien og Portugal tiltrådte Det Europæiske Fællesskab halvvejs gennem valgperioden, var der et delvist valg for disse to lande i 1987. Selv om medlemslandene i sidste ende ikke støttede udkastet til traktat om oprettelse af en Europæisk Union, banede teksten vejen for en banebrydende udvikling, som f.eks. godkendelsen af den europæiske fælles akt og i sidste ende oprettelsen af Den Europæiske Union.

Altiero Spinelli.

© Den Europæiske Unions historiske arkiver

1989

Skabelsen af en ny union efter den kolde krig: Valg i et betydningsfuldt år

---

Valget i 1989 fandt sted i et af de mest betydningsfulde år i nyere historie. Efter fire årtier med kold krig præget af striden mellem øst og vest på verdensscenen gik den sovjetisk ledede østblok i opløsning, og de central- og østeuropæiske lande bevægede sig hurtigt i retningen af pluralistisk demokrati. Inden for Det Europæiske Fællesskab ledte den tidligere franske minister Jacques Delors, der var blevet formand for Europa-Kommissionen i 1985, en hidtil uset transformerende handling.

Delors trak til en vis grad på Spinellis udkast til traktat om oprettelse af en Europæisk Union, da det lykkedes ham at få medlemslandene til at godkende den europæiske fælles akt. Det var et afgørende skridt nærmere en Europæisk Union, hvis magtbeføjelser skulle komme til at omfatte en lang række politiske områder. Det tredje valg til Europa-Parlamentet fandt derfor sted i et klima præget af forventninger til denne nye politiske enhed, som skulle have en fulgyldig international aktørs egenskaber i udenrigsanliggender og have en hidtil uset grad af intern integration. Traktatforhandlingerne lå stadig forude, og valgdeltagelsen var på omkring 58 %.

Det nye parlament valgte spanske Enrique Barón som formand. Tyske Egon Klepsch blev derefter valgt til formand i 1992 for anden halvdel af valgperioden. Under denne valgperiode skete der store historiske forandringer, såsom Berlinmurens fald, den tyske genforening og den solide finansielle støtte til de demokratiske overgange i de central- og østeuropæiske lande. Denne lovgivende forsamlings arbejde var afgørende for, at der blev sikret større integration mellem landene under udarbejdelsen og ratificeringen af traktaten om Den Europæiske Union, også kendt som Maastrichttraktaten. Et nyt Europa var født!

ELEZIONI EUROPEE 18 GIUGNO 1989

IL PARLAMENTO EUROPEO LA NOSTRA VOCE IN EUROPA

PARLAMENTO EUROPEO Ufficio d'informazione per l'Italia - Via IV Novembre, 149 - 00187 ROMA - Tel. 6790507-6790502

1994

Maastrichttraktatens nye Europa er undervejs

Omkring et år efter at Maastrichttraktaten trådte i kraft og førte til oprettelsen af Den Europæiske Union, blev de europæiske borgere igen kaldt til stemmeurnerne. Med den nye magtfordeling havde Parlamentet fået en højere position, hvor det nu fungerede som medlovgiver på lige fod med EU's Ministerråd. Parlamentsmedlemmerne kunne nu sikre offentlig kontrol af og demokratiske beslutninger om ambitiøse nye projekter, der skulle blive drivkræfterne bag hele den europæiske arkitektur: udvidelsen mod øst og syd og planen om en fælles valuta.

Stemningen omkring det næste valg afspejlede vigtigheden af de beslutninger, der skulle træffes (hvor meget skulle Unionen udvides?), og behovet for at imødegå borgernes betænkeligheder (ville en fælles valuta overordnet være gavnlige eller ej?). Nye politikker skulle aktiveres eller styrkes, f.eks. dem, der vedrørte infrastrukturer finansieret gennem regionalpolitikkerne – indbegrebet af kontinentets nye indbyrdes forbundethed.

Valgdeltagelsen var på ca. 57 %. Tyske Klaus Hänsch blev valgt som formand for Parlamentet i 1994. Spanske José María Gil-Robles blev derefter formand i anden halvdel af valgperioden i 1997. Da EU den 1. januar 1995 var vokset fra 12 til 15 medlemslande, valgte Østrig, Sverige og Finland deres repræsentanter ved delvise valg i 1995 og 1996. Med sig havde de nye parlamentsmedlemmer en stærk tradition for alliancefrihed samt høje sociale og miljømæssige standarder. Verden så på Europa med nye øjne: En ny fortælling fyldt med optimisme var blomstret op i den gamle verden, og den europæiske model så ud til at ville klare sig bedre end de tidligere blokke under den kolde krig.

Valg til Europa-Parlamentet i Bruxelles den 12. juni 1994

© Den Europæiske Union

1999

Velkommen til euroen

Fremskridtet med den fælles valuta var på vej til at udmønte sig i noget håndgribeligt: eurosedler og -mønter. Den store udvidelse havde netop taget fart, da tiltrædelsesforhandlingerne med 12 kandidatlande blev indledt i 1998. Det sidste europaparlamentsvalg i det 20. århundrede fandt sted ved en stor politisk korsvej, og dets udfald ville uden tvivl få vidtrækkende konsekvenser.

Freden kunne synes sikret efter næsten et halvt århundredes europæisk integration og et årtis afstand til den kolde krig. Men Kosovo-konflikten blev en grusom påmindelse om fredens skrøbelighed, sådan som krigen i Jugoslavien havde været det tidligere. En stærkere europæisk udenrigspolitik syntes at være vejen til at skabe stabilitet på kontinentet. I den følgende valgperiode havde undertegnelsen af Nice-traktaten (2001), der ændrede både Maastrichttraktaten (1992) og Romtraktaten (1957), delvist til formål at forberede Unionen på, at flere nye medlemmer ville komme til.

Valgdeltagelsen var på 58 %. Den franske politiker Nicole Fontaine blev valgt som formand for Parlamentet i første halvdel af valgperioden, og den irske politiker Pat Cox overtog formandsposten i anden halvdel i 2002. I denne valgperiode blev euroen sat i omløb den 1. januar 2002, og Det Europæiske Konvent blev oprettet for at udarbejde et udkast til den europæiske forfatning. Men der var også store udfordringer af Den Europæiske Unions rolle som global aktør. Med angrebene i New York og Washington den 11. september 2001 kom kampen mod terrorisme højere på dagsordenen end nogensinde før. Den amerikanske invasion af Irak delte Unionen i to grupper af lande: dem, der var på USA's side, og dem, der forblev kritiske. Det førte endda til en affærdigende skelnen mellem et "gammelt Europa" og et "nyt Europa".

Informationsstand om det kommende valg til Europa-Parlamentet i juni 1999.

© Den Europæiske Union

2004

Et genforenet Europa stemmer efter den store udvidelse

Der skulle bygges bro over kløften mellem de europæiske lande som følge af Irakkrisen, og EU's hidtil største udvidelse var en god anledning til at få det gjort. Efter mere end et halvt århundrede med dyb, rodfæstet splittelse var kontinentet klar til at blive samlet igen i 2004. Ti nye medlemslande kom med i klubben, otte fra Central- og Østeuropa (Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn) og to fra Sydeuropa (Cypern og Malta). Deres borgere kunne også stemme ved valget samme år. Yderligere to lande (Bulgarien og Rumænien) blev medlemmer i 2007.

Valgdeltagelsen ved dette valg var på ca. 46 %. Spanske Josep Borrell blev formand for Parlamentet i 2004 i første halvdel af valgperioden, og han blev afløst af tyske Hans-Gert Pöttering i anden halvdel. Trods den proeuropæiske stemning blev euforien kortvarig, da skyerne trak op i horisonten. I 2005 stemte både hollandske og franske borgere nej ved en folkeafstemning om udkastet til traktat om en europæisk forfatning, som ville have bragt Unionen et skridt tættere på et føderalt Europa. Nogle lande viste de første tegn på udvidelsestræthed: Var EU umagen værd efter alle tilpasningsbestræbelserne?

Men ikke alle de skridt, der var taget mod et nyt Europa, var spildt: En betænkningstid fulgte efter forkastelsen af forfatningstraktaten. Hvad skulle man nu gøre? I form af, hvad der senere ville blive Lissabontraktaten (oprindeligt kendt som reformtraktaten), reddede Berlinerklæringen mange af bestemmelserne i forfatningstraktaten i tide før det næste valg. Den blev undertegnet i marts 2007 af parlamentsformanden, Hans-Gert Pöttering.

Udvidelsesdag: Nye flag kommer til. Bruxelles den 1. maj 2004.

© Den Europæiske Union

2009

I skyggen af finanskrisen

Da Lissabontraktaten trådte i kraft den 1. december 2009, havde der ikke blot været et nyt valg. En dyb krise havde ramt den globale økonomi med alvorlige finansielle, sociale og politiske følger. Vælgerne var nu mere tilbøjelige til at blive drevet af frygt, og det blev en af de vigtigste opgaver for de politiske repræsentanter at håndtere den frygt.

Der var helt klart også nogle lyspunkter: Valget af Barack Obama som præsident for USA i 2008 indvarslede en ny æra i de transatlantiske forbindelser. Den grønne omstilling af industriproduktionen var blevet et allestedsnærværende motto. Men ville det være nok?

Valgdeltagelsen var på 43 %. Jerzy Buzek, en tidligere polsk premierminister, blev valgt til formand i 2009 og blev den første fra Central- og Østeuropa til at varetage embedet som formand. Tyske Martin Schulz tog over som formand i 2012.

Risikoen for, at Grækenland ville misligholde sin gæld, udløste i 2010 den europæiske statsgældskrise, og Irlands finansielle krise blev efterfulgt af varige finansielle vanskeligheder i mange medlemslande, efterhånden som de økonomiske underskud bredte sig verden over. Parlamentet oplevede også uro tæt på Unionens grænser: Det Arabiske Forår, der begyndte i 2010, blussede op i 2011, det samme år som krigen i Syrien begyndte. I 2013 begyndte Euromaidanrevolutionen i Kyiv, efterfulgt af Ruslands annektering af Krim og krigen i Donbas i 2014.

JCDecaux

Quelle agriculture pour notre alimentation ?

Votre vote, utilisez-le lors des élections
du Parlement européen le **7 juin**.

www.elections2009.eu

Reklamekampagne for valget til Europa-Parlamentet. Marseille, Frankrig, 2009.

© Den Europæiske Union

2014

Kommissionens formand udnævnes i henhold til de nye bestemmelser i Lissabontraktaten

---

Valget i 2014 introducerede Spitzenkandidat- eller spidskandidatprocessen: I dette system indstiller de europæiske politiske partier deres spidskandidat til posten som formand for Europa-Kommissionen forud for valget til Europa-Parlamentet. Dette giver borgerne mulighed for direkte at påvirke valget af lederen af den europæiske udøvende magt. Det parti, der efter valget er størst, kan foreslå, hvem der skal være Kommissionens formand, men et flertal af Parlamentet skal stemme for en kandidat, før vedkommende kan blive formand. Dette er i vid udstrækning blevet betragtet som en måde at "europæisere" europaparlamentsvalget på.

Lissabontraktaten danner grundlag for Parlamentets udvidede rolle i udnævnelsen af Kommissionens formand. Jean-Claude Juncker blev ny formand for Kommissionen gennem dette system. Valgdeltagelsen var på ca. 43 %. Martin Schulz, der allerede havde været formand for Parlamentet siden 2012, blev genvalgt i 2014 for valgperiodens første halvdel. Han var den første formand for Europa-Parlamentet, der blev genvalgt. Antonio Tajani overtog formandsposten i 2017.

I denne valgperiode måtte Parlamentet forholde sig til et miljø i hastig forandring, både hjemme og i udlandet. I midten af 2016 besluttede et flertal af de britiske borgere, at deres land skulle forlade Den Europæiske Union. Noget sådant var aldrig sket før. Der måtte udsendes advarsler til visse medlemslandes regeringer, der var på vej mod "illiberal demokrati". Valget af Donald Trump som USA's præsident i 2016 satte forholdet mellem EU og USA på prøve.

**EUROVISION
DEBATE**

#TellEUROPE

Eurovision-debat i 2014 mellem kandidaterne til formandskabet for Europa-Kommissionen.

© Den Europæiske Union

2019

Folket er tilbage

Ved valget i 2019 var valgdeltagelsen på 51 %. Dette markerede den første stigning i valgdeltagelsen siden det allerførste EU-valg i 1979, og det var det største tværnationale valg nogensinde. David Sassoli blev parlamentsformand og blev efterfulgt af Roberta Metsola i januar 2022. Hun var den yngste formand for Parlamentet nogensinde.

De fleste europæiske politiske partier udnævnte igen spidskandidater til posten som formand for Europa-Kommissionen forud for valget til Europa-Parlamentet i 2019. Det Europæiske Råd foreslog senere Ursula von der Leyen som formand for Europa-Kommissionen. Hun havde ellers ikke været spidskandidat. Som del af dets kontrolbeføjelser skulle også Parlamentet stemme for Ursula von der Leyen, for at hun kunne blive formand, og det gjorde det.

Klimabeskyttelse var et fremtrædende emne ved valget i 2019, da miljøet på verdensplan fortsat viste alarmerende tegn på hurtig forværring. I den følgende valgperiode skete Det Forenede Kongeriges faktiske udtræden af Europa-Parlamentet. I 2020 brød covid-19-pandemien ud. EU-institutionerne besluttede at indkalde til en konference om Europas fremtid med start i 2021. I 2022 invaderede Rusland Ukraine.

Europaparlamentsvalget i 2019: Valgften bag kulisserne.

2024

Det kommende valg: Et afgørende vendepunkt?

Som det fremgår af denne gennemgang af alle valg til Europa-Parlamentet siden 1979, har debatterne og de politiske spørgsmål i deres tid præget alle valg.

De er nogle af milepælene i dannelsen af et ægte europæisk statssamfund, og de afspejler, hvad de vigtigste bekymringer og kampe på den politiske slagmark var på de givne tidspunkter.

Nu bliver det spændende at se, hvad vi kan vente os af valget til Europa-Parlamentet i 2024. Du har noget at skulle have sagt!

An aerial, high-angle photograph of a massive, diverse crowd of people walking on a light-colored paved surface. The crowd is dense and fills most of the frame, with individuals of various ages, ethnicities, and clothing styles. The perspective is from directly above, looking down on the group. The lighting is bright, casting soft shadows on the ground.

together.eu

**TOGETHER FOR
DEMOCRACY**